

Denver, Colorado

Õo, mis muutis mu elu, algas tõeliselt suurepärase magustoidu söömisega: vaarika-juustukook tumeda šokolaadi kastmega. Olime õega just Itaaliast Ameerikasse jõudnud ja võitlesime väga vastiku lennuväsimusega – sellisega, kus silmalauge peab tikkudega lahti hoidma ja pea tundub nii raske, et hakkad tahtmatult „nökkima“. Teadsime varasemast kogemusest, et peame mõistliku kellaajani üleval püsima või meie bioloogilised kellad ei saa niipea paika. See omakorda tähendas seda, et läksime õhtust sööma, mitte ei vajunud patjadele, nagu mina oleksin eelistanud. Ja kui me juba une ohverdasime, väärisime vähemalt suurepärast magusat autasu. Ma ei pidanud pettuma.

Diamond veetis viimase osa õhtusöögist portsu ettevaatlikult osadeks jagades ja pisikesi lusikatäisi ampsates, endal isu nullilähedane. Mina olin juba oma koogi söömise lõpetanud.

„Kas sa oled mõelnud, mida sa teed, kui ma homme konverentsil olen?“ küsis Diamond. „Sa võiksid ju tagapool istuda, aga ma kahtlen, kas loeng teemal „Savantide kuriteod: seaduserikujatega tegelemine“ pakuks sulle just elu meeldejäävaimat elamust.“

Ta tundis mind nii hästi... Suur hulk eriliste võimetega inimesi, kes räägivad teistele, kui hästi nad maailma probleemide

lahendamisega toime tulevad – tänan ei, saan ka ilma hakkama. Ma ei suutnud haigutust tagasi hoida, kui sellest mõtlesin, nii et istumine loengutes, kus räägiti asjadest, millest ma tegelikult suurt midagi ei teadnud, viiks mind arvatavasti koomataolisesse seisundisse.

„Ma jätaks võib-olla vahele...“

„Ma ei usu, et nad pahandavad.“ Diamond haigutas nagu minagi, aga ta peitis selle salvrätiku taha.

„Kes on „nemad“?“

„Ma rääkisin sulle.“

Kas tal oli tõesti plaanis pool magustoitu alles jätta? Ma silmitsesin seda maialt, ise kahvlit sõrmede vahel keerutades. „Rääkisid? Vabandust, ma ei pannud vist tähele. Tead ju küll mind: ma sõidan lihtsalt sinuga kaasas.“

Diamond ohkas. Ta enam isegi ei üritanud mind panna keskendumata asjadele, mida ma tema arvates teadma pidin, sest ta sai aru, et mul on kangekaelne loomus, mis tähendas, et ma kuulasin ainult juhul, kui mulle sobis. Minuga polnud kerge.

„Siis ma räägin sulle parem uuesti, sest sa kindlasti kohtud konverentsil osalevate inimestega seltskonnaüritustel.“ Nagu alati minuga rääkides, oli ta äärmiselt kannatlik. „Seda konverentsi korraldab mõjukas Ameerika savantide perekond Benedict, kellest paljud tegelevad õiguskaitsuga.“

„Ja see mõjukas perekond lausa anus rahvusvahelist rahuläbirääkijat, Diamond Brooki, et ta nende staarkõneleja oleks.“ Naeratasin talle. „Neil vedas, et nad sinu said.“

„Lõpeta, Crystal, see pole nii.“ Diamond paistis minu meelitusel pärast armsalt pabinas olevat. „Savantide Võrgus ei ole staare, me töötame koos.“

Jajah. Vahet polnud, mis ta ütles, me kõik teadsime, et ta oli eriline. Erinevalt minust. Mina sobisin nendel sõitudel ta kotikandjaks – Diamondi tuuri transamees.

„Ma ei tea, mida teha. Võib-olla lähen poodidesse.“ Kraapisin kahvliga kunstipäraseid ringe tehes viimased šokolaadikastme riismed taldrikult kokku. „Mul on uusi teksapükse vaja ja Denver

tundub palju odavam kui kodus – hea koht, kus allahindlusi jahtida. Vähemalt šoppamises olen ma osav.“

Mu tühised plaanid tõid Diamondi näole ilme – sellise, mille puhul tema pruunid väljendusrikkad silmad täitusid muremõtetega. Nüüd järgneb ergutuskõne õelt õele, sest ta ei suuda kiusatusele vastu panna, kuigi olime mõlemad väsimusest toolilt maha kukkumas.

„Ma lootsin, Crystal, et sa äkki, tead, võtad paar järgmist päeva, et tõsiselt tulevikule mõelda. Ma võtsin kaasa hulga ülikoolide voldikuid, et sa saaksid eksamid uuesti teha. Need on hotellis mu kohvris.“

Kehitasin õlgu. Ma tõesti ei tahtnud sellele mõelda, mitte praegu, kui ma nautisin suus sulava šokolaadi maitset.

„Või kui see plaan ei sobi, siis äkki me peaksime praktikale mõtlema? Sulle on alati mood ja disain meeldinud. Me võiksime sinjoora Carrieralt küsida, kas tal on karnevali ajaks abi vaja. See oleks suurepärase kogemuse, et õppida, kuidas on võimalik erinevaid kostüüme nii kiiresti valmis vorpida. Ma tean kindlalt, et tal on praegu palju tööd, sest ta teeb järgmisel kuul kostüüme ka ühe Hollywoodi filmi jaoks, mille võtted toimuvad Veneetsias.“

See ei kõlanud põnevalt, aga reibas kelner oli tagasi ning ta täitis näitlejameisterlikkusega meie kohvitassid. Võib-olla ta oligi näitleja ja „puhkas“ tööde vahel nagu mina. Kuigi ausalt öelda polnud 19-aastane mina oma karjääriga isegi mitte stardiplatvormil.

„Kuidas teile maitstes, daamid?“ küsis ta, silmad mu õel, lootes pisikest tänuavaldust kuulda. Nägin, et ta oli juba Diamondisse armunud, nagu seda olid enamik Y-kromosoomi omanikke.

„See oli oiuline, aitäh.“ Diamond kinkis talle oma kõige soojema naeratuse, bob-lõikusega juuksed kergelt lehvimas, kui ta üles vaatas. Diamondil olid kenad tumedad lained juuksed ja tema näojooned meenutasid Elizabeth Taylorit Kleopatrana. Diamondi puhul oli sarnasus kuningannaga ehtne, sest meie ema oli egiptlane. Isa oli Briti diplomaat, kes Kairos lähetusel viibides emasse armus ja ta oma pruudina minema viis. Me oleme tõeliselt rahvusvaheline perekond – Diamond ja mina Veneetsias,

umbes meie juurte, lehiste Home Countieste* ja Niiluse tolmuste kallaste keskpaigas. Mul polnud tugevat rahvuslikku identiteeti. Itaalia oli pigem mu adopteeritud riik kui sünnimaa. Äkki see juurteta oleku tunne oli teine põhjus, miks ma endaga rahul polnud?

Viisakusest tuli kelneril viimaks meelde ka minu arvamust küsida. „Ja teie magustoit oli...?“

„Jaa, suurepärane oli.“ Ma naeratasin, aga ta tähelepanu oli taas mu õel. Kelner lahkus rahulolevalt, pilk venimas pigem Diamondil kui minul. Ma ei heitnud talle seda ette: mina olin pärinud vaarao silmatorkavad jooned – tugeva nina ja tumedad kulmud –, kuid ei midagi ilust, sest minu puhul lisandus nendele joontele ka lõvilakk isapoolsest suguvõsast. Savantidel kipub olema keeruline pärilikkus – meie polnud mingid erandid. Isaema oli Veneetsias, tema juuksed olid nagu mõnel põhjaitaallasel: mässavad lokid, mis võisid varieeruda kõikides värvi-toonides alates poripruunist ja lõpetades päikesest pleekinud blondiga. Mõnikord võib seda näha vanade meistrite maalidel, aga minu juuksed pole mitte Madonna pehme voogav laine, vaid mäslev kahumeri. Õega koos olles tundsin end alati nagu puls-
tunud lõvi peene sileda kassi kõrval.

Turistimagnet Hard Rock Café täitus õpilaste ja huvireisijatega, müratase kasvas järsult, meie kelnerit tiriti arvukate tellimustega mitmesse suunda. Mu silmad rändasid klaasitagusele väljapanekule, kus oli väidetavalt ehtne Michael Jacksoni militaarlõikega jakk, vaatasin imelikku optilist illusiooni, mille tõttu peegeldusest paistis, nagu oleks see mul seljas. Haigutasin uuesti. Millest me rääkisimegi? Ahjaa.

„Kas sa tahad tõesti, et ma sinjooa Carriera heaks töötaksin? See oleks orjatöö.“ Tundsin küllaltki hästi kostüümitegijat, kes Veneetsias meie korteri all elas, olin tihti jalutanud ta koeraga, kui tal kiire oli. Ta oli piisavalt meeldiv naaber, aga arvatavasti üpris nõudlik ülemus. Pelgalt mõtlemine nõudmistele, mida ta esitaks, tekitas mulle judinaid.

* Home Counties – Londonit ümbritsevad haldusüksused Inglismaa kagu- ja idaosas.

Diamond lükkas magustoidu eemale. „Mulle ei meeldi vaadata, kuidas sa oma elul niimoodi raisku lased minna.“

„Mulle ei meeldi ka raiskamine. Ulata see siia. See juustukook on lege.“

„Misasi?“

„Legendaarne.“

Mu õde ohkas, hoides hammaste taga kommentaari, et oma ligi 180-sentimeetrise pikkuse juures peaksin kaalu jälgima. Ma polnud küll paks, aga – kuidas ta seda ütleski? – ahjaa, olin võrreldes teiste õdedega, keda oli õnnistatud keskmiste rõivanumbritega, *amatsoon*. Mind ei huvitanud. Kellele ma muljet avaldasin? Ükski poiss ei kutsunud mind kohtama, sest ma olin kõigist pikem ja nad kartsid norimist. „Taputeivas“ oli kõige sõbralikum nimi, mida olin pidanud Inglismaal internaatkoolis käies kuulma.

„Crystal, ära arva, et ma ei mõista. Isa surm su lõpueksamite aastal oli väga halb,“ jätkas Diamond sujuvalt.

Kühveldasin sisse järgmise suutäie, trotsides valusööstu, mille tema märkus põhjustas. „Väga halb“ ei suutnud kuidagi kirjeldada emotsionaalset hävingut, mille ma läbi elasin. Isa oli olnud mu ainus toetaja, alati minu poolel, kui mind ebaausalt mõnega minu kuuest vanemast õest või vennast võrreldi. Talle tegi mu pikkus nalja ja ta ütles mu kohta igal võimalusel „minu väike tüdruk“, kuigi nägin tema kõrval seistes ta pealael lokkidega ääristatud kiilakat laiku. Pole ime, et ma eksamil kolinaaga põrusin. Tema surm võttis minust parima endaga kaasa.

Diamond paitas õrnalt mu käeselga, üritades mind lohutada, kuigi leina sellised žestid leevendada ei suuda. „Ema palus, et ma sinu eest hoolitseksin. Ta ei taha, et ma laseks sul eesmärgitult ühe koha peal tammuda. Talle meeldiks, kui sa pingutaks millegi nimel, mida sa tõesti teha tahad.“

„Diamond, lõpeta. Me mõlemad teame, et ema on teie kasvatamisest liiga kurnatud, et minu pärast muretseda.“ Kümme aastat pärast Diamondit, kes oli enne minu sündi kuues ja noorim meie vanemate praegu seitsmeliikmelises pesakonnas, olin sündinud mina – üllatus kõigile, eriti emale, kes juba ammu enam

ei uskunud, et võib veel mõne lapse ilmale kanda. „Ta on vaimustatud vanaemaks olemisest. Palju neid nüüd ongi?“

„Kokku kaksteist: Topazil kuus, Steelil kaks, Silveril üks ja Opalil kolm.“

„Hea, et sa arvestust pead, mina olen vilets tädi. Kaksteist armsat väikest lapselast, keda hellitada ja kelle pärast mitte vastutust võtta – vaevalt ema minu pärast muretseb.“

Diamond, nii meie pere kui ka ülejäänud maailma rahuläbi-rääkija, raputas pead. Ta tegi sõrmega seda väikest kutsuvat liigutust, mis pani kelneri üles kargama, et meile arve tuua. „Ema muretseb küll, aga ta tervis pole viimasel ajal just kiita. Pärast isaga juhtunut mitte.“

„Nii et sellepärast ta siis koliski Topazi lähedale vanaema korterisse, kus pole rohkem magamistube, jah?“ *Kuula vaid en-nast, Crystal*. Mu hääl kõlas nii kibestunult. See pidi lõppema. Minu raskused polnud Diamondi süü. Kui isa suri, ei kaotanud ema mitte ainult abikaasat, ta kaotas oma hingeleidja, nagu meie, savandid, endale määratud kaaslasid nimetame. Ma ei suutnud seda lõpuni mõista, sest mul ei olnud hingeleidjat, aga ma teadsin, et see on savantidele nagu surm. Tema lein oli kesksel kohal, kui isa suri, ning Diamond oli ainuke, kes välja astus ja mulle abi pakkus, kui ma koolist hunniku „E“-dega ja tulevikuta välja kukkusin. „Anna andeks, ma olen väsinud. Sul on õigus: ma mõtlen selle kostüümide idee peale. Ma ei usu, et ma suudan eksamid uuesti sooritada.“

„Tore. Sul on nii palju potentsiaali, ma tahan, et sa selle kuhugi suunaksid.“ Diamond rõõmustas mind oma erilise naeratusega. Tal oli erakordne anne inimesi rahustada ja ma tundsin end pärast vestlust temaga natuke paremini. Tema oskused olid savantide kogukonnas väga hinnatud ja teda kutsuti tihti sõdivate osapoolte vahele lepitust sõlmima. Meie, savandid, oleme inimesed, kes on sündinud pisikese lisaväärtusega, näiteks andega, mille abil näeb tulevikku, saab mõttejõul asju liigutada või telepaatiliselt rääkida, aga see võib viia konfliktideni, sest nii paljud annetega inimesed on kõrvuti koos nagu kari diivasid La Fenice ooperimajas, kõik rambivalguse eest võitlemas. Diamondil oli